

[Arne Melchior]

være gratis – og ikke noget med en grænse på 6 måneder, hvis der er en god grund til, at det tager 7 eller 12 måneder. Jeg vil gerne bede justitsministeren så vidt muligt i dag fra talerstolen give tilsagn om, at det selvfølgelig vil være sådan.

For så vidt angår pasgebyr har jeg et lignende grundlæggende synspunkt. Mit pas et mit medlemskort i det danske samfund. Min kone og jeg er medlem af 86 foreninger og organisationer, og vi betaler kontingent til dem alle sammen. Når vi har gjort det, får vi vores medlemskort uden yderligere gebyr. Et pas er en menneskeret. Da jeg har lov at forlade dette land, behøver jeg et pas. Det er en borgerret at have et pas, og det vil vi gøre gældende ved kommende finanslove.

Uden for selve det lovforslag, vi har til første behandling, skal jeg nævne, at CD absolut hører til de partier, der, hvis vi ikke er bundet af finanslovaftale om noget andet, også ønsker gebyrerne for levnedsmiddelkontrollen sat ned tidligst muligt.

For så vidt angår CD's grundholdning vil jeg sige, at trods al vor skepsis, kritiske sans og lign. må jeg erklære mig totalt uenig med Fremskridtspartiets ordfører, hr. Tom Behnke, der her sagde, at det med sikkerhed er slået fast, at grundloven og andre love er overtrådt. Hr. Tom Behnke svingede sig endda så højt op i soffitterne, at han talte om forbrydelse, kriminalitet og lovløshed. Den er vi slet ikke med på, hr. justitsminister. Vi er ikke en domstol. Hvis sådan en dom engang skal afsiges, vil det være trist for mange af os, men vi er ikke dem, der skal afsige den, og vi er ikke i stand til at drage sådanne konklusioner i dag.

For nøjagtig en uge siden var jeg mit partis ordfører i ambisagen, og dér beskæftigede jeg mig lidt med, om der er for mange undersøgelser, kommissions- og dommerundersøgelser og lign. Hr. Tom Behnke var inde på antallet. Til det, jeg sagde i forrige uge, vil jeg tilføje, at hvis det kommer for dagen, at der er sket væsentlige fejl og man så ikke lader det undersøge, så vil kritikken af en sådan måde at forholde sig på ganske naturligt være mere berettiget og meget stærkere end en kritik af, at der er for mange undersøgelser.

Jeg må sige, at da det ikke er udelukket, at også CD-ministre kan have gjort sig skyldig i overtrædelser i forbindelse med opkrævelse af

gebyrer inden for forskellige ministerier, er det klart, at jeg på CD's vegne klart må sige, at vi ikke vil unddrage os undersøgelse efter gældende regler. Vi vil ikke krybe i skjul bag nogen fællesparaply. Det ringeste, der kan ske for os, er, at Folketinget og partierne skulle kunne beskyldes for, at vi dækker os ind under hinanden og ind under, at vi har været så mange om det; det må ikke ske. Jo mere man føler sig eventuelt ramt, desto vigtigere er det, at man støtter, at det undersøges.

Jeg skal i den forbindelse citere Christmas Møller, der i en helt anden sammenhæng udtalte disse bevingede ord – jeg tror, det var i foråret 1945:

»Vi er alle under anklage.«

Det tør jeg ikke udelukke at vi er, og derfor peger jeg ikke på nogen bestemt, men det er klart, at de, som kunne være under anklage, må være interesseret i at blive rensset herfor, eller at det bliver klarlagt, i hvilken udstrækning man er skyldig. I den forbindelse bliver det væsentligt at få undersøgt, hvem der vidste hvad hvornår.

Selv om jeg naturligvis godt ved, at hverken vanvare eller ukendskab til loven befrier én for at overholde loven, er det naturligvis en helt anden karakter fra det øjeblik, hvor man har været gjort opmærksom på, hvor der er tændt et rødt lys, hvor man er vidende om, at dette med sikkerhed eller med stor sandsynlighed er i strid med grundloven eller anden lovgivning, og man så ikke meddeler dette videre og ikke handler derefter. Uden at kunne gendrive det er der selvfølgelig indtrådt en ny situation.

På CD's vegne fremførte jeg fra denne talerstol i januar 1991 (Folketingstidende 1990-91, 2. saml., sp. 269) under forhandlingen om statsministerens redegørelse vort syn på brugerbetaling. Jeg udtalte, at man må være imod øget eller ny brugerbetaling, hvis det ikke følges nøjagtigt med skatte- og afgiftslettelser, for ellers er der tale om ad bagevejen at indføre en ny skat.

Men se én ting er brugerbetaling, en anden ting er brugeroverbetaling. Hvor stor kan sådan en være? Hvis der er tale om brugeroverbetaling med hundredvis af procent, så må det enten falde ind under ågerparagraffen, eller også er begrebet brugerbetaling længst forpasset, og det er så brugeroverågerbetaling, der er tale om. Det er selvfølgelig ikke klædeligt for